PASTÝŘ

FARNOSTI SVATÝCH VOJTĚCHA A CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

Ročník 27 Číslo 2 25. 12. 2021

Ten, kdo nemá Vánoce v srdci, je nikdy nenajde ani pod stromečkem.

Drazí přátelé,

prožíváme po dlouhé době prakticky normální Vánoce. Také adventní příprava proběhla tentokrát tak, jak jsme na to byli zvyklí. Možná jenom v pozadí se strachem, který u mnohých stále přetrvává. Jistě ten předvánoční chaos byl letos mírnější a díky omezením byla atmosféra naplněná větším tichem. To samozřejmě nebylo na škodu, protože jsme mohli prožívat toto období více duchovně a duchovní možnosti se nám nabízely vskutku veliké. Teď vstupujeme do krátkého období Vánoc, a letos je skutečně krátké, pouhé dva týdny. Tyto dny budou ubíhat rychle a možná to bude jenom takový lehounký dotek Boží lásky, který mnozí ani nebudou stačit vnímat. Proto je důležité se k myšlence příchodu Božího Syna do mého života neustále vracet. Někdy ve vztahu k Vánocům podléháme iluzím, které nám mohou více ublížit jak pomoci. Zachytil jsem ve zprávách, jak jeden italský biskup mluvil o tom, že neexistuje Santa. Samozřejmě byl z toho velký skandál, protože vzal dětem oblíbenou postavu. Záměr byl dobrý - poukázat na křesťanský charakter Vánoc a jejich podstatu. Nechci to hodnotit, ale je to možná pro nás možnost se zamyslet nad tím, zdali Vánoce nejsou pro mnohé doslovně pohádkovou iluzí. Krásně vyjadřuje realitu Jan ve svém Prologu, když konstatuje, že Kristus přišel mezi vlastní a oni ho nepřijali. Představy o Mesiáši se nesetkaly s realitou. Vánoce jsou především o daru. Bůh vstupuje do skutečného lidského života, a to úplně obyčejným způsobem. Dítě přichází do rodiny, která prožívá svoje těžkosti a čelí výzvám každodenního života. Tak Ježíš od začátku prožívá to, co je součástí lidského života. On vzal na sebe naše trápení a bolesti. Když budeme takto vnímat Vánoce, stanou se pro nás hodně silným poselstvím. Nechci nikomu brát to, co je atmosférou těchto dnů. Sám to rád prožívám, ale pouze jako doplněk toho, co je důležité, a to je zrození Boha v našich srdcích a životech.

Drazí moji, máme za sebou docela těžké období, které bylo limitováno epidemií a mnohými ztrátami. Co bude dál, to nikdo neví. Chceme žít v naději. Příchod Krista také postřehl velice úzký okruh lidí. Přitom on byl naplněním očekávání Izraele. Časem se tato naděje stala požehnáním pro celý svět. Věřím, že to tak bude i teď, i když přijdou jistě nové zkoušky. Prosím nepodléhejme strachu a obavám. Kde je totiž strach, tam není láska.

Přeji Vám všem požehnané dny Vánoc a úspěšný vstup do nového roku. Ať máte sílu a zdraví a samozřejmě radost v srdci. Všechny Vás přináším jako dar Bohu k jeslím Spasitele na půlnoční mši svaté.

o. Marian

Milí farníci,
přejeme Vám, abyste se dokázali radovat v každé situaci, v níž se ocitáte,
abyste si dokázali všímat každého projevu lásky, kterou Vás Bůh zahrnuje,
abyste svými skutky lásky zpřítomňovali Boží lásku na zemi, a tak napomáhali tomu,
aby se Bůh mohl znovu zrodit v našich srdcích a přebýval mezi námi.
Pokojné a láskyplné Vánoce a požehnaný nový rok...
redakce Pastýře

www.faslavicin.cz

Pastýřský list Vánoce 2021

Milé sestry a drazí bratři,

Bůh, který oznámil pastýřům radostnou zvěst o narození Spasitele, ať Vás naplní radostí a učiní Vás zvěstovateli svého evangelia!

V tyto dny často hledíme do betléma, který má kouzelnou atmosféru. I když se různá zobrazení v mnohém liší, jedno mají společné. Středem celé scenérie je vždy malé dítě. Všichni ostatní jsou méně důležití, nejen dospělí rodiče nebo vyparádění králové s bohatými dary, či sami zpívající andělé. To malé dítě je ze všech nejchudší, nemá nic, jen plenky, a přece je důležitější než všichni. Každému se líbí ta tichá harmonie a pohoda svaté noci. Nejeden z nás si ji spojuje s dětskou představou rodinné idylky.

Ta ideální atmosféra však není pohádková. Podobnou je možné zakusit v mnoha rodinách, v nichž vládne láska a pokora. Promiňte, laskavě, ale láskou nemyslím sladký pocit a pokoru si nepředstavuji jako ušlápnutost nebo podceňování sebe. Právě v betlémě vidím krásnou lásku tolika lidí, kteří nemyslí na sebe, ale jsou uchváceni malým dítětem, k němuž spěchají a s nímž se dělí o svůj majetek. Nehledají sebe, ale dobro toho Novorozeného. Jejich pokora se nevymlouvá na chudobu, ale dává z mála, neschovává se za nedostatek talentů, ale zpívá z radosti a pro radost.

Ten pohled nabízí důležité poučení. Ne, žádné školské poučky. On přitahuje a probouzí touhu k následování, protože vyzařuje lásku. Láska napodobuje a připodobňuje se. Jen nespěchejte a vychutnejte si ten pohled. Věřím, že pak najdete nové zalíbení v podobném postoji. Tomu děťátku dělají malíři či sochaři často starší hlavičku, aby napověděli jeho věčnou moudrost a božskou moc, ale všechny údy má tak slabé, abychom vnímali pokoření všemohoucího Boha, který se pro nás stal slabým člověkem. Slovo se stalo tělem. Opustilo slávu nebe a vzalo na sebe náš osud. Přišlo nás vykoupit z otroctví hříchu a nabídnout nebeské dědictví. Bůh se stává člověkem, aby mě učinil bohem. Ne, nemohu dál. Naplňuje mě úžas. Musím mlčet. Ale to mlčení je tak šťastné!

Té idylce se může blížit každá rodina, v níž vládne láska, kde nejsou lidé slepí a dovedou vidět ty druhé, vidět jejich kvality a žasnout. Bez obdivu nedokážeme milovat, protože, co nemá v našich očích cenu, nevzbuzuje zalíbení, neprobouzí lásku. Bez obdivu necítíme vděčnost a cítíme se chudí, někdy nespokojení a ukřivdění, nebo se dokonce necháme sžírat závistí kvůli těm, kteří mají něco navíc. Cesta ke štěstí je však jednoduchá: umět vidět a žasnout, nebát se děkovat, mnoho děkovat.

Nejraději vzpomínám na lidi, kteří vyzařovali štěstí a radost, protože dovedli být spokojení s tím, co měli. Myslím na paní, která mnoho neměla. Když se jiní chlubili a snad se snažili v ní probudit závist, smála se a říkala: „Jsem sice chudá, ale ne hloupá. Přece si nebudu kazit radost závistí. Já se raduji s druhými z toho, co mají oni, a tak jsem bohatší o radost."

Betlémská pokora umí tiše naslouchat. Krásnou atmosféru dovedou dělat v rodinách ti, kteří umí naslouchat, kteří naslouchají trpělivě, neskáčou do řeči a nechají domluvit. Nepřipravují si svou odpověď, dokud druhý mluví. I když mají jiný názor, snaží se pochopit postoj druhého, nebo v něm hledat aspoň zrnka pravdy. Ten druhý se cítí milovaný, a proto se neježí, snadněji se disponuje k naslouchání.

Obdiv probouzí úctu, která chrání lásku. Bez úcty je láska ohrožená jako brýle v kapse bez futrálu. Mnoho záleží na úhlu pohledu. Člověk namyšlený, který se dívá na druhé spatra, který si myslí, že ti druzí mu nesahají ani po kolena, si bude těžko druhých vážit. Za to pokorný pohled lásky umí objevit hodnoty druhého.

Kdo dovede vidět očima víry, ten ví, že všichni v rodině byli stvořeni k obrazu Božímu, že už od křtu jsou chrámem Ducha Svatého. On ví, že jak se chová k druhým, tak se chová k Bohu. Úcta dělá naše vztahy ušlechtilými a vede nás k takovému ovládání, že nezraňujeme, neurážíme, nemluvíme o chybách jiných.

Pořídit si do rodiny betlém a najít zalíbení v pohledu na něj může být velkým přínosem pro rodinu, protože může inspirovat a přispět ke zrání každé rodiny až k proměně ve svatou rodinu, moderní svatou rodinu, která žije krásnými vztahy a zakouší přítomnost Ježíše uprostřed nás, je světlem pro okolí a nadějí pro další generace.

Děkuji všem, kteří přijali mou adventní výzvu ke společné chvíli v rodině.

Dnes Vám přeji nový objev posvátné atmosféry betléma a radost z Ježíše jako milého hosta Vaší domácnosti.

K tomu Všem žehná

arcibiskup Jan

DÍTĚ V JESLÍCH – ŽIVOT PODLE NOVÝCH PRAVIDEL

Není tomu tak? Pro mnohé z nás je vánoční příběh jen takovou hezkou pohádkou. Dojemný příběh o muži a ženě, kteří se radují z narození svého prvního dítěte a mají to štěstí, že se najde pár lidí, kteří se radují spolu s nimi. Jistě, Vánoce se ještě slaví, ale kdo se odváží říci nahlas, že toto miminko, tento Ježíšek ležící v jeslích ve chlévě, je Boží Syn? Komu by nebylo zatěžko všem kolem říkat, že v této stáji přišel na svět sám Bůh?

Chci vám prozradit, proč je pro mě Ježíš Božím Synem: skrze Ježíše jsme totiž získali jasnou představu o Bohu. Skrze něho jsme se dozvěděli, že Bůh není žádný pedant, který po nás chce, abychom se učili zpaměti pravidla a předpisy. Bůh není vychovatel, který chce, abychom jej slepě poslouchali. Bůh není soudce, který jen slepě čeká na to, až uděláme nějakou chybu, aby nás mohl potrestat. Bůh je láska. A tato Boží láska se ztělesnila a přišla na svět v Ježíši. Když v evangeliích čteme, co bylo na Ježíši zvláštního, zjistíme, že se ve svých vztazích k druhým lidem nedržel žádných pravidel chování a nedbal na opatrnost. Při jednání s lidmi pro něj neexistovala žádná schémata. Nerozděloval lidi na sympatické a nesympatické, ani na lidi "přiměřeného" či "nepřiměřeného" postavení. Všechno, co Ježíš dělal a říkal, pramenilo z jeho nezdolné lásky ke každému jednotlivému člověku, z hlubokého porozumění slabostem toho člověka, z neochvějné náklonnosti ke všem bez ohledu na to, v čem jsou namočení, co provedli nebo co spáchali.

Každý, kdo se ocitl v jeho blízkosti, například jeho učedníci, byl fascinován jeho laskavostí k lidem, jeho trpělivostí a mírností. A proto všem připadalo naprosto přesvědčivé, když Ježíš řekl: "Bůh si přeje, abychom ke všem lidem přistupovali s laskavostí a porozuměním. Ke všem. I k našim nepřátelům." A každý cítil, že to je něco naprosto nového. To znamená, že už nelze žít podle pevných pravidel a předpisů, jak se o to snažili farizeové. Je třeba svůj život řídit podle prosté pravdy: totiž že stačí, když se necháme vést Boží láskou.

Za tuto pravdu vděčíme Ježíši. A to je pro mě dostatečným důvodem, abych to dítě v jeslích považoval za Božího Syna.

Notker Wolf Prokletý mobil

Snaž se efektivně nakládat se svým časem.
Neplýtvej časem, protože čas je základním stavebním kamenem života.
Teď je ten správný čas udělat věci, které jsou v souladu s tím, čeho chceš dosáhnout.
Neztrácej čas bezmyšlenkovitými činnostmi, jako je pasivní sledování televize či bezcílné brouzdání po internetu, chatování o ničem, hraní her... Život netrvá věčně.

Vydejme se s pastýři společně do Betléma, abychom nalezli nové světlo a novou radost.

Každý rok nám vánoční svátky nabízejí příležitost slavit a prožívat události Ježíšova narození. Také v letošním roce, i když nás znovu tíží pandemie koronaviru a jiné nepříjemné situace, znovu k nám zaznívá radostné poselství z Betléma. I když možná většina lidí nechápe vlastní hluboký obsah svátků, přece jen něco z nich zůstalo, a tím je atmosféra lásky a pokoje, vzájemná přání a dárky, radost, prožitek kousku ráje na zemi; k tomu patří i tradiční návštěva půlnoční, procházky s dětmi a návštěva jesliček v kostele. Jakási vlna zvyklostí, která lidi o svátcích nese. Nebylo by pěkné kritizovat onu povrchnost. Společné slavení Vánoc může být pro nás příležitostí k vánočnímu svátečnímu rozhovoru s přáteli a známými, i s těmi, kteří s námi nesdílejí chápání Vánoc. Ve vzájemné atmosféře pohody a lásky je příležitost vydat svědectví naší víře v Ježíše Krista, Spasitele světa. My, když jsme byli malí, nebylo kolem nás tolik vnějších známek vánočních svátků ani stoly nebyly tak plné, ale cítili jsme lásku rodičů. Maminka se točila kolem plotny, aby všechno bylo včas hotové a tatínek potají ustrojil stromek a my děti jsme s napětím očekávali příchod Ježíška. Dárků nebylo mnoho, ale radovali jsme se z vánočního stromku a z každé maličkosti. V nás dětech rodiče prohlubovali vědomí, že Bůh je láska a dobrota a miluje lidi. Když jsme byli dospělejší, vysvětlovali nám, že naše vzájemné obdarování je odlesk štědrosti Boží, v níž Bůh dal lidem největší dar – Ježíše. Vánoce jsou oslavou a díkuvzdáním za tento dar. Proto stromeček plný plodů a ozdob, proto naše vzájemné dárky, proto bohatý stůl: napodobujeme Boha v jeho lásce a obdarovávání. Cesta na půlnoční se zpěvy, všechny sváteční bohoslužby byly prozářeny radostí, že „nám, nám narodil se“. Letošní advent byl mnohými zákaz pro některé lidi ochuzený, ale možná nás to vedlo k tomu, abychom prožili advent více v klidu a v rozjímání se připravili na Vánoce.

Emeritní papež Benedikt XVI. nás ve svých úvahách vybízí, abychom se i my spolu s mudrci a pastýři vydali do Betléma a společně nalezli nové světlo a novou radost. Jeho myšlenky nás mohou vést k novému a hlubšímu zamyšlení nad tajemstvím Božího vtělení a lidského narození. Zvu vás ponořit se do některých myšlenek jeho úvah:

Příběhy o počátcích Ježíšova života nalezneme v Matoušově a Lukášově evangeliu. Evangelia nám vyprávějí skutečné historické události, které interpretují ve světle starozákonních předpovědí. Také my potřebujeme o betlémských událostech tak, jako Ježíšova matka Maria, rozjímat a rozvažovat a uchovávat je v srdci. Maria je první, která Ježíše přijímá, učení církevních otců hovoří o tom, že Maria nejprve počala ve svém srdci, až pak ve svém těle. Maria je vnitřně otevřena Božímu slovu a svou připraveností se dává zcela k dispozici Božímu plánu spásy. Nazaretská dívka je postavou poslušné víry a její příbuzná Alžběta prohlašuje: *„Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána“ (Lk 1,45).* Maria je tou novou „archou úmluvy“, v níž přebývá Bůh. V evangeliu Jan 1,14 čteme: *„Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“* Toto neslýchané přebývání Boha mezi lidmi je důvodem nezměrné radosti. Stejnou radost zvěstuje také anděl pastýřům: *„Zvěstuji vám velikou radost pro všechen lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.“ (Lk 2,10-11)*. Každé narození člověka je radostnou událostí a Ježíšovo narození je jí tím více, protože v něm se člověku daruje sám Bůh. Bůh, který nás přichází spasit.

Evangelista Matouš nazývá Ježíše *„Emanuelem“*, to je *„Bohem s námi“ (Mt 1,23).* Vánoční poselství je radostnou zvěstí o Bohu, který je člověku blízko. V Ježíši se Bůh stává naším bratrem a my se stáváme syny a dcerami Božími. Ježíš je opravdovým Emanuelem, „Bohem s námi“, protože je vtěleným, a v lidském dítěti narozeným Božím Synem. Jak je možné, že Bůh, Pán a Vládce nebe a země, nepřichází do našeho světa s mocí a slávou, ale ve slabosti a bezbrannosti chudého dítěte? Proč se Bůh v tomto dítěti stává závislým na lidské pomoci a ochraně? Zde v Betlémě musíme ztratit všechny naše lidské představy o Bohu, abychom začali tušit pravou velikost Boha, který je tak veliký, že je schopen stát se malým a v lidském světě nepatrným. Ukazuje se v pokoře své lásky, která nás nenutí, ale jen žádá, abychom ho přijali tak, jak to učinili Maria a Josef. Bůh se chtěl stát bytostí, dítětem, které je odkázáno na matku, na ochraňující lásku člověka. Chtěl v nás probudit tuto lásku, která nás očišťuje a zachraňuje.

V existenci každého dítěte spočívá motiv Vánoc, a tím je hledání přístřeší. Podle Lukášova evangelia se pro božské dítě nenašlo místo pod lidskou střechou, a proto se narodilo ve stáji. Nepřijetí ze strany lidí, pro něž nazaretská rodina nic neznamená, naznačuje i Janův prolog*: „Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali“ (Jan 1,11).* Zdá se, jako by pro toto Dítě nebylo místa ve světě dospělých, kde rozhodují zisk, užitek a výhody. Malé dítě Ježíš je chudé a nemůže nabídnout nic, jen sebe sama a svou lásku, ale právě to je největší bohatství, největší obdarování. Benedikt XVI., a dnes také i papež František, nás nabádá, abychom chudé, děti a lidi bez domova nevnímali jako zátěž, ale jako Ježíše toužícího po našem přijetí.

V betlémském dítěti poznáváme, že Bůh je tak veliký, že se pro nás stal malým, a tak mocný, že se pro nás stal slabým. Lukáš i Matouš meditují o tomto zjevení Boží moci v bezbranném dítěti, které je pravým Králem. Království malého Ježíše je ale jiné než vláda, kterou disponují císaři. Boží království *„není z tohoto světa“ (Jan 18,36),* ale do našeho světa reálně vstupuje a proměňuje ho. Ježíš se narodil v Betlémě, protože vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Zmínka o císaři není náhodná. Římský císař byl uctíván jako „syn boha“ a nazýván zachráncem a spasitelem. Císař August byl pokládán za spasitele, protože chtěl světu zajistit mír. Lukáš ale říká, že pravým Božím Synem a Spasitelem není římský císař, ale z lidského pohledu zcela obyčejné dítě narozené ve stáji. Císař August svým výnosem evidovat všechny občany pro daňové účely naplňuje biblický příběh, že se Mesiáš narodí v Betlémě. Císař, aniž to věděl, se stal služebníkem Božího plánu spásy pro všechny lidi. Spásu není schopná zajistit žádná politická moc, žádný člověk, třebaže se mu vzdávají božské pocty. Plný mír a pokoj je darem Boží lásky, která se nám dává v betlémském dítěti. Jenom o Kristu platí andělova slova k Marii, že *„jeho království nebude mít konce“ (Lk 1,33).* Betlémský příběh má důležitý rozměr: politická vláda je legitimní, není třeba ji démonizovat, přesto od ní nelze očekávat trvalý pokoj a spásu, není možné do ní vkládat celou naši naději. Tato výzva je stále aktuální, netýká se pouze politiky a hospodářství, ale též vědy a techniky. Všechny tyto skutečnosti jsou dobré a důležité, ale není správné, když je zbožšťujeme a očekáváme od nich řešení všech lidských problémů. V pohledu na dítě v jeslích chápeme, že Ježíš uzdravuje náš vztah k Bohu, uzdravuje i naše mezilidské vztahy a přináší lásku, která proměňuje naše srdce a naše smýšlení. V této lásce spočívá moc, která v dějinách buduje Boží království.

Kristus je Boží moc a Boží moudrost, prohlašuje apoštol Pavel v 1Kor, 24. Betlémské dítě nám nezjevuje jen Boží moc, ale také Boží moudrost. Vánoce, které jsou děti schopné vnímat lépe než dospělí, jsou zjevením pravdy o Bohu a lidech. Matoušovo evangelium vypráví o příchodu mudrců z východu. Ti vyjadřují touhu všech lidí po nalezení pravdy. Mudrci jsou vedeni světlem hvězdy, aby nalezli chudé dítě a jeho matku. Když se klanějí malému Ježíši, vzchází v jejich srdcích nové světlo, které je darem Boží lásky. Připomeňme si, že příchod Božího Syna nezahnal hned temnoty světa, temnotu noci, ale vnesl do této temnoty veliké světlo. Noc sice zůstává, ale není v ní neproniknutelná temnota a strach, je v ní naděje Božího Světla. Toto Světlo září pro každého, nabízí se každému, takovému, jaký je.

Chceme-li stále hlouběji chápat, co znamená všechno to, co tyto svátky obklopuje. Je to zpřítomňování lásky, která přišla na tento svět a chce nalézt příbytek v našich srdcích. Odtud musíme vycházet a z nich působit ve světě. Když s touto láskou, která sestoupila do našich srdcí a spojuje nás, jdeme k „živému betlému“ slavit Eucharistii, tu se Vánoce naplňují. Pak naše srdce zachvacuje radost a do něho vstupuje pokoj a jistota všemohoucí Boží lásky, kterou zakoušíme jako dnes prožívanou skutečnost.

Takové naplněné prožití svátků Narození Vám všem ze srdce přeji *Ludmila D.*

Na závěr si můžeme připomenout slova modlitby, kterou v roce 2009 pronesl Benedikt XVI. před soškou Pražského Jezulátka.

Pane Ježíši, máme tě před očima jako dítě a věříme, že jsi Boží Syn, který se stal člověkem skrze Ducha Svatého v lůně Panny Marie. Spolu s Marií a Josefem, anděly a pastýři se ti klaníme a vyznáváme, že jsi náš jediný Spasitel. Stal ses chudým, abychom zbohatli z tvé chudoby: dej, ať nikdy nezapomínáme na chudé a na ty, kdo trpí. Ochraňuj naše rodiny, žehnej všem dětem celého světa a dej, ať nám vždy vládne láska, kterou jsi přinesl, aby činila náš život šťastnějším. Dopřej všem lidem, aby porozuměli poselství Božího narození, aby pochopili, že jsi přišel darovat celé lidské rodině světlo, radost a pokoj.

Svět se podobá zrcadlu, v němž vidíš svůj vlastní odraz a spatříš v něm pouze to, co nosíš v sobě.
Nechť je ten odraz krásný, ušlechtilý, laskavý, plný lásky a vděčnosti.
Pokud to vše nosíš v sobě, přesně takový tvůj odraz bude.

DO NOVÉHO ROKU S ČISTÝM STOLEM

Dokážu si představit, že vám nebylo moc příjemné, když jste se v posledních dnech starého roku zabrali do úvah. Člověk si náhle uvědomí, jak rychle míjí den za dnem a jak nemilosrdně ubíhá čas. Nejste sami, komu se hlavou honily takové myšlenky. Tvrdošíjně plynoucí proud dnů, měsíců a let v lidech vždycky vyvolával pocit nejistoty, a tak se stále znovu snažili dát času lidštější rytmus. Jak? Pomocí svátků, během nichž se myslí na jiné věci, než je nemilosrdně ubíhající čas. Na věci, které dávají času smysl a význam. V našem křesťanském světě nás o svátcích provází příběh Božího Syna, který si v průběhu roku připomínáme, když slavíme Velikonoce, Nanebevstoupení či Vánoce. Možná se teď zeptáte: "Ale co Nový rok?" Zapadá toto datum vůbec do toho příběhu?

Mně připadá, že tam zapadá úplně skvěle. O co vlastně při střídání starého roku s novým jde? Přece o nový začátek. O možnost začít ještě jednou, znovu, s novým elánem a novou odvahou. Život je náhle opět svěží a slibný, tedy pokud neuděláme chybu a neodneseme si s sebou do nového roku starý hněv. Co mám na mysli? Například spor s životním partnerem, falešné podezření vůči přítelkyni, urážku kolegyně z práce...prostě všechno, co zůstalo bez omluvy, co bylo jen tak zameteno pod koberec. Jak často se stává, že pak lidé na sebe nevraží a přestanou spolu mluvit! A jak tím všichni trpí!

„Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům," zní druhá prosba modlitby Otče náš. Znamená to: Dej nám, Bože, prosím, odvahu uklidit si stůl. Já vím, že omluva často splývá ze rtů velmi těžko. Snazší je, když nejprve poprosíme o odpuštění Boha. U něho se nemůžeme "shodit". S ním můžeme mluvit otevřeně. Pak bychom ale měli podat ruku těm, kteří se na nás zlobí, a nabídnout jim usmíření. Takové usmíření může být i dojemné. Dojemně krásné. Patří k němu odvaha k velkým citům. Mohou při něm totiž téci i slzy. Rozhodně ale má osvobozující účinek. Teprve pak máme sílu začít opravdu znovu. A proto si myslím, že Nový rok by pro nás měl být svátkem smíření. Pak bude mít i tento den svůj smysl a význam.

Notker Wolf Prokletý mobil

Svatý Mikuláš u nás

CESTA PŘÍMÁ A CESTA KŘIVOLAKÁ

Příběh o narození, jak ho vypravuje Matouš, není tak romantický jako v Lukášovi. Začíná to již u Ježíšova rodokmenu, který je plný odchylek a anomálií. Čtyři cizinky v něm citované způsobily v tomto rodokmenu pořádný zmatek. Ježíš svým příchodem hojí zlo a neštěstí v dějinách svého lidu. My však můžeme Ježíšův rodokmen vztáhnout také osobně – sami na sebe. Náš život bývá dosti často poznamenán řadou přeryvů a temných míst, rodinných tajemství, o kterých se nemluví. Pokud zůstanou skrytá, v temnotě, pak, jak říkají psychologové, se nám v životě nebude dařit, ta temná místa naší rodinné historie s sebou budeme vláčet dál i my.

Matouš začíná své vyprávění o Kristově narození konfliktem. A bude i nadále ve svém evangeliu poukazovat na to, že Ježíš byl ve svém životě vystaven řadě konfliktů. Ani my nebýváme ve svém vlastním životě ušetření konfliktů, když se Bůh v našem nitru snaží získat víc a víc prostoru. Josef se musí vyrovnávat s problémem týkajícím se jeho snoubenky Marie. Je těhotná, ale ne s ním. Podle židovských zákonů by ji měl obžalovat a ona by měla být odsouzena k trestu ukamenováním. Josef je však spravedlivý. Nehodlá dostát liteře zákona, ale spíš se chce zachovat lidsky. Spojuje v sobě spravedlnost i milosrdenství. Neníní svou snoubenku obžalovat a vystavit ji hanbě, chystá ji proto v tichosti a potají propustit.

Do jeho typicky lidského rozvažování však vstupuje anděl Páně. Ve snu mu vše vysvětluje. Maria neotěhotněla s člověkem, ale počala z Ducha Svatého. Bůh sám se přičinil o tuto událost, Josef to nechápe a podobně je tomu tak i s námi. Tato událost přesahuje naše chápání. Anděl se k Josefovi chová jako k Božímu příteli, proto mu zjevuje Boží úmysly s ním i se světem. Anděl Josefovi vysvětluje původ dítěte, které má přivést na svět. A svěřuje mu také, s jakým posláním se má dítě narodit. Má vysvobodit svůj lid od hříchů. Má vyřešit konflikty, do kterých se jeho lid zapletl. Přichází také k nám, aby v našich životních osudech narovnával rozpory, léčil trápení.

Ježíšovo narození z Marie – tak, jak je chápe Matouš – nám v jistém smyslu otevírá oči. Ukazuje, že Bůh i na kostrbatých řádcích píše přímo, rovně. Především tam, kde se my snažíme soudit, odsuzovat, zasahuje Bůh tak, že naše lidské chápání přesahuje. Často jedná překvapivě, jinak, než bychom očekávali. Snažíme se žít svůj duchovní život spravedlivě. Přemýšlíme o tom, jak naplnit Boží vůli. Víc než často však své vlastní představy o životě zaměňujeme za Boží vůli. V takových případech nám sen ukazuje docela jinou cestu. Bůh k nám ve snu promlouvá, ukazuje nám cestu odpovídající jeho vůli. Sny – jak nám popisuje Matoušovo evangelium – jsou místem, na němž také k nám hovoří anděl Páně, aby nám vyložil náš život a ukázal cestu k věčnému životu. Měli bychom si své sny nejenom uvědomovat, ale také je uskutečňovat. Tak jako to vždycky dělal Josef.

Alselm Grün
Vánoční rozjímání

Roráty

Neustálé a nekonečné stěžování na lidi, věci, situace, které se ti dějí,
je škodlivý a demotivující zvyk. Snaž se tento zlozvyk odnaučit.
Změň pohled na vše ve svém životě, hledej to pozitivní, míjej to negativní.
Zaměř se na to, co ti opravdu dělá radost.

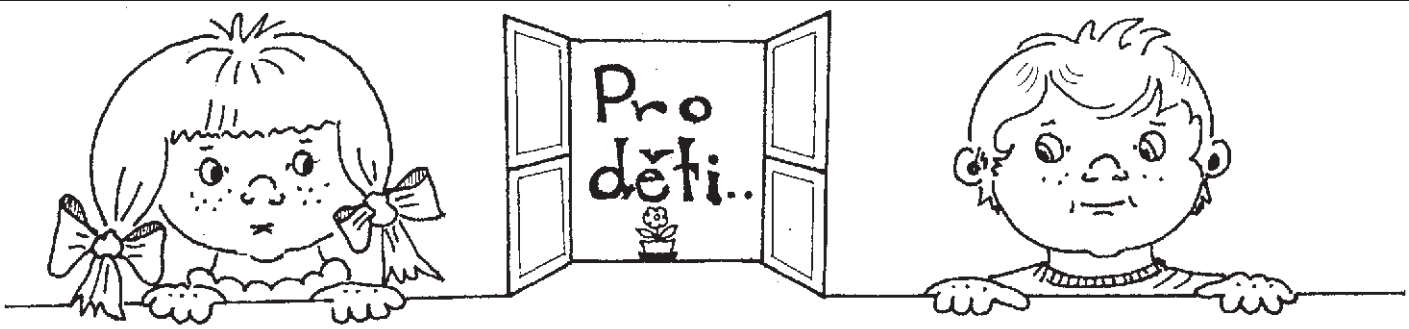

PROČ JE VŽDYCKY V JESLIČKÁCH HUSA

Ta zpráva se donesla i na selský dvůr. Přinesli ji holubi, kterým to řekly straky, a ty se to zas dověděly od hejna opožděných čápů. V nějakém zastrčeném koutě světa se narodilo zvláštní dítě. Matka Husa měla zrovna hnízdo čiperných a hravých mláďat, velké srdce a ohromnou zvědavost. Když se začalo šuškat, že to dítě je Boží syn, matka Husa se rozhodla. "Musím jít do Betléma," řekla svým dětem. "Musím vidět to svaté dítě." Než odletěla, připravila svým dětem spoustu svačinek, obědů a snídaní. "Moc času mi to nezabere. Ještě pořád umím létat. Buďte hodné a neodcházejte ze dvora. Řeknu tetám, aby na vás daly pozor." Pořádně se rozběhla, a i když už byla trošku při těle a nebyla ve formě, vzlétla a zamířila k Betlému. Dlouho jí to netrvalo a hned se dala do hledání Božího dítěte.

Začala v královském paláci, jak se jí to zdálo správné. "Tak zvláštní dítě bude jistě v nějakém velkém domě," pomyslela si. Zaklepala silným zobákem na bránu. Její žádost vyslechli dva důležití pávi a pak nevychovaně odsekli: "Tady žádné zvláštní dítě není! Běž otravovat jinam, nebo tě královské stráže strčí na pekáč." Matka Husa se zalekla a zeptala se v hostinci."Tady žádné dítě není! Nevidíš, že je tu plno jak ve vejci?" řekl jí hostinský. Ale myška, která hryzala kůrku sýra pod stolem, jí pošeptala: "Musíš jít do stáje na konci města. Tam najdeš to, co hledáš. Všichni tam jdou. Jakmile se najím, přijdu taky." "Děkuji ti," řekla matka Husa a pospíchala dál.

Když matka Husa dorazila, byl před chudičkou stájí veliký zmatek. Tlačili se tu pastýři a velbloudi, ovce a štolbové, koně a zvědavci. Matka Husa se prodrala mezi nohama a kopyty až k dítěti. A zhrozila se.

"Ale... ale... všechna ta nádhera! Zlato, kadidlo, vonné masti... Dítě leží na slámě!" Matka Husa byla konsternovaná. Pomyslela na měkké a hebké hnízdo, které připravila pro své mladé, když se vylíhli ze skořápek. A tohle dítě, Boží syn, leží na slámě!

Maria, maminka dítěte, si jí všimla a usmála se. Matka Husa dlouho neváhala: začala si zobákem vytrhávat ta nejměkčí pírka a za Mariiny pomoci z nich udělala měkkou podušku pro dítě.

Když skončila, chudák Husa vypadala žalostně a směšně, ale když vycházela ze stáje, všichni ustupovali a s úctou na ni hleděli. Matka Husa byla skoro holá a byla jí zima, ale její velké mateřské srdce bylo plné radosti. Dala dítěti ten nejkrásnější dárek. Proto je v každých pořádných jesličkách vždycky husa.

Bruno Ferrero
Potěšení pro duši

VYPRÁVĚNÍ O UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU

Když uplynulo čtyřicet dní od narození *, přinesli jej* *s* *do* *v Jeruzalémě. Přišli ho představit Pánu, jak jim to ukládal* *. Přitom obětovali dvě* *. V tom do* *vešel* *. Byl to spravedlivý muž, kterému Bůh slíbil, že nezemře, dokud neuvidí Mesiáše. Vzal si* *do náručí a* *Boha.* *i* *se divili jeho slovům. Potom jim* *požehnal.*

V *byla také prorokyně* *, stará vdova. Když to všechno viděla,* *Boha a vyprávěla o* *každému, kdo očekával vykoupení.* *spolu s* *vykonali vše podle* *a vrátili se do Nazareta. Tam* *rostl a byl plný Boží moudrosti.*

Nápověda:

Katechetický věstník č. 6/2006-07, © Biskupství brněnské, Diecézní katechetické centrum

Maminka čeká těsně před Vánocemi miminko. Tatínek se ptá synka:
"Copak bys chtěl, Honzíčku, raději bratříčka nebo sestřičku?"
Honzíček se zamyslí a po chvíli vyhrkne: "Kdyby to mamince moc neublížilo, tak raději lyže."

… A NĚCO PRO ROZVESELENÍ …

Otec povídá synkovi: "Letos žádné Vánoce nebudou. Řekl jsem Ježíškovi, že jsi byl celý rok hodný. Umřel smíchy!"

Líza děkuje dědovi: "Dědečku, moc ti děkuju za ty housle, cos mi dal loni k Vánocům. Byl to ten nejlepší dárek, jaký jsem kdy dostala." "Vážně?" neubrání se děda údivu. Líza nadšeně přikývne: "Rozhodně! Pokaždé, když začnu hrát, mi máma dá dvacku, abych s tím zas přestala!"

Čestný politik, tvrdě pracující zaměstnanec státní správy a Santa najdou tisícovku. Kdo si ji nechá? Santa. Ti ostatní jsou pohádkové bytosti.

Baví se dva muži: "To už je pátý rok za sebou, co k nám zase na Vánoce přijedou manželčini rodiče. Myslím, že letos už je asi budeme muset pustit dovnitř."

Chlapeček v mrazivém prosincovém ránu pobíhá po dvorku a velmi nahlas si prozpěvuje: "Já bych si tak hrozně přál dostat k Vánocům nové kolo!" Jeden starší pán na něj nějakou dobu hledí, pak k němu přijde a napomene ho: "Chlapče, uklidni se, Ježíšek není nahluchlý!" Lehce zadýchaný chlapeček se usměje: "Ježíšek asi ne, ale teta Anežka je hluchá jak poleno!"

Vlčák se dívá na vánočně vyzdobenou jedličku v obýváku a zasněně si povzdychne: "Můj pán je jednoduše nejlepší. Který pes může říct, že má doma záchod, a ještě s elektrickým osvětlením?"

„Milý Ježíšku, letos nechci, abys mi nosil dárky, mám všechno, co bych si mohl přát. Spíš mě napadlo, nemohl by sis třeba něco odnést? Například mou tchýni?"

„Šéfe, mohl bych zítra dostat volno? Žena potřebuje doma pomoct s vánočním úklidem," ptá se Rudolf v práci. "To ses zbláznil, Rudo? Víš, jak jsme na tom před Vánoci, kvůli takové pitomosti ti volno dát nemůžu!" "Díky, šéfe," uleví se Rudovi, "já věděl, že je na tebe spolehnutí."

"Mámo, cítíš to taky? Vůně vanilky, čerstvě uříznuté jedličky, vánoční cukroví..." "Cítím, cítím,... Sousedi se ale mají!!!"

Jaký největší dárek by televize daly mužské části publika? Kdyby se sportovní přenosy přestaly křížit s telenovelami!

Jaký je rozdíl mezi Vánocemi před 15 lety a dnes? Před 15 lety člověk přemýšlel: "Budou dárky, nebudou dárky?" Dneska přemýšlí: "Bude na dárky, nebude na dárky?"

internetové zdroje

Pokud stále tvrdíte, že dárky nosí Ježíšek, jak mi vysvětlíte, že je na všech dárcích napsáno Made in China?

GABRIELŮV ÚKOL

Archanděl Gabriel už byl jako na trní. Pán nebe a země mu dal ten nejdůležitější úkol, jaký kdy ve stvoření existoval: najít matku pro Mesiáše. Gabriel se nestrachoval. Pro všechny ženy na zemi by to jistě byla čest, stát se matkou Mesiáše. Takže párkrát mávne křídly a bude mít hotovo.

Gabriel přistál na zemi a zastavil se v nádherném městě. S jistotou předstoupil před krásnou a elegantní paní domu: "Chceš být matkou Mesiáše?" "Děláš si legraci? Právě podnikám výletní plavbu, jak bych mohla myslet na dítě?" Gabriel odletěl a bručel si : "Ano, možná bude lepší nějaká méně bohatá a praktičtější maminka." Prolétl nad kancelářskou budovou a v jednom okně zahlédl zdatnou a sebejistou ženu s tlustou složkou v rukou. "To bude fantastická maminka," pomyslel si ten dobrý Gabriel. Zabalancoval na psacím stole a bez okolků přednesl svůj návrh. Odpověď mu ale zježila všechno peří na křídlech: "Dítě? Teď? Zbláznil ses? Máš ponětí o tom, kolik společností jsem dala dohromady, abychom ovládali burzu? Blížím se k vrcholu, chápeš? Teď se nemůžu zastavit. A už vůbec ne kvůli dítěti!" "Ale to je Mesiáš," namítl Gabriel nesměle. "A co má být?" opáčila žena odtažitě. Gabriel odlétl, ale jeho optimismus byl ten tam. "Možná bych měl hledat mezi ženami, které už mají děti. Bude to jednodušší," pomyslel si a už měl trochu starost.

Létal a létal sem a tam, dokud nenašel jednu zaneprázdněnou ženu, pořád v jednom kole, ale šťastnou, se třemi čipernými a hravými dětmi. Anděl Gabriel musel křičet, aby ho ta paní vůbec slyšela. Přednesl jí svůj návrh, ale paní se na něj podívala jako ve snách a pak vyhrkla: "Další dítě? A jak bych to asi zvládla? Tyhle tři mě snědí za živa, nemůžu se dočkat, až vyrostou!"

Gabriel odešel pěšky se schlíplými křídly. Teď byl opravdu namydlený. Ale nesměl to vzdát. Jeho poslání bylo od věků do věků to nejdůležitější! "Musím najít nějakou mladší, odvážnější, velkorysejší ženu s velkým, ale opravdu obrovským srdcem. Kde ale takovou najdu?"

Gabriel létal a létal, nahoru a dolů, na sever a na jih. Měsíce a roky. Jednoho dne našel Gabriel v malinké vesničce přilepené pod jedním galilejským kopcem mladinkou dívku, možná tak patnáctiletou, která si při práci zpívala. Byla chudá, svobodná a šťastná. "To je ona!" řekl si Gabriel. A vrhl se střemhlav dolů a jeho andělské srdce bušilo rozčilením. Ta dívka se jmenovala Maria. Anděl vešel do domu a řekl: "Buď zdráva, Maria, Pán s tebou: naplnil tě milostí. Budeš mít dítě, a to dítě bude Boží syn." Maria řekla: "Jsem služebnice Páně. Ať se mi stane podle tvého slova." Všichni andělé v nebi zpívali aleluja a nejšťastnější ze všech byl Gabriel.

Bruno Ferrero Potěšení pro duši

RODINNÉ SVÁTKY

V žádném jiném období roku netouží lidé po dokonalé rodině jako právě o Vánocích. Rádi by slavili Vánoce jako svátek rodiny, zároveň však tuší, že se jim to nedaří. Jejich očekávání jsou příliš velká. A tak jakékoli drobné nedorozumění v rodině okamžitě vyvolá napětí. Děti vždycky poznají, když zavládne přetvářka. Ideální rodinu není možné vytvořit jen tak nakrátko, přes vánoční svátky.

Církev slaví v oktávu Narození Páně svátek Svaté rodiny, upozorňuje nás tak na fakt, že ani Bible nám nevykresluje idylicky harmonický obraz rodiny. Rodina je v ohrožení od samého počátku své existence. Snaha o udržení intaktní rodiny, ale i rodinné problémy se objevují v příběhu pronásledování a útěku, ale také v příběhu dvanáctiletého Ježíše diskutujícího s učenci v chrámu, aniž by si všímal obav rodičů. Ježíš není hodný hoch plnící přání svých rodičů. Jde za svým srdcem, dělá to, co sám považuje za správné, co považuje za vůli svého Otce.

Rodina může prospívat jedině tehdy, když její členové přijmou účast na tajemství, jež je přesahuje. Když se rodina o Vánocích nebude soustřeďovat jenom na sebe, ale s přesvědčením uzná svátek i jeho tajemství.

Vánoce nám tedy neukazují dokonalou rodinu, ale zvěstují rodinu, která se stane svatou, protože v sobě skrývá Boží tajemství a protože každý její člen má své vlastní tajemství.

Jenom ten, kdo v srdci uchovává své tajemství, ale také tajemství svého partnera a dětí, se může v kruhu rodiny cítit doma. Doma můžeme být jenom tam, kde přebývá tajemství. Vánoce nám mohou dát naději, že i v naší vlastní rodině je přítomno Boží tajemství.

Anselm Grün Vánoční rozjímání

NE! Nejkratší, ale možná nejtěžší slovo, které řada lidí nedokáže vyslovit. Nemusíš říkat ano, když se ti chce říct ne.
Jestliže se naučíš říkat ve správných chvílích NE, bude se ti žít mnohem lépe, nic neztratíš a získáš více času a sebevědomí.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2022

My tři králové jdeme k vám, štěstí, zdraví přejeme vám.

Poslání Tříkrálové sbírky, spočívající ve vzájemné pomoci a konání dobra pro druhé, se ukazuje v této době stále potřebnější. Lidství, vzájemná podpora a konkrétní pomoc nabývá nyní stále více na svém významu. V současné době je velmi důležité povzbuzení a vzájemná sounáležitost. Přejeme si udržet a podporovat kontakt s Vámi.

Sbírka se uskutečňuje tradičně první lednovou sobotu, kdy koledníci se svými vedoucími vycházejí do ulic města Slavičína a dalších obcí v působnosti Charity Slavičín, aby všem přinesli radostnou zvěst Vánoc, o narození Ježíše Krista, a poprosili o dar pro pomoc lidem v nouzi.

Hlavním posláním sbírky je upozornit na potřebné lidi kolem nás a pomoci jim. Každý Váš dar znamená pomoc a naději pro ty, kteří se nachází v obtížné životní situaci.

S ohledem na aktuální pandemickou situaci připravujeme dvě varianty sbírky.

V případě stabilizace či zlepšení situace proběhne koleda Tříkrálové sbírky tradičním způsobem, osobní návštěvou v domácnostech **v sobotu 8. 1.2022.**

Vážení spoluobčané, abychom se k Vám přiblížili, pro leden 2022 jsme pro Vás připravili také **virtuální Tříkrálovou sbírku,** do které budete moci vstoupit na webových stránkách Charity Slavičín www.charitaslavicin.cz

Virtuální kasička Tříkrálové sbírky bude spuštěna **od 1. ledna 2022.**

V případě nepříznivé pandemické situace, kdy nebude umožněno tradiční koledování, budou na veřejně přístupných místech připraveny zapečetěné **statické pokladničky,** do kterých můžete do konce ledna vkládat své finanční příspěvky.

Z nové Tříkrálové sbírky 2022 chceme:

- **pomoci rodinám a osobám v krizi a nouzi,**
- **podpořit vybudování zázemí pro ambulantní služby Denní centrum Maják a Sociálně terapeutickou dílnu Slavičín.**

Prosíme Vás proto o pochopení, dodržování bezpečnostních opatření a zachování víry, že vše se brzy v dobré obrátí.

Všem, kteří přispějí do sbírky, velmi děkujeme.

Děkujeme, že pomáháte s námi.

Pracovníci Charity Slavičín

PODĚKOVÁNÍ

Charita Slavičín děkuje všem dárcům a sponzorům, kteří podpořili činnost organizace. Děkujeme všem partnerům, dobrovolníkům a organizacím za spolupráci v uplynulém roce 2021.

Přejeme všem hodně štěstí, zdraví a Božího požehnání v novém roce.

Děkujeme za vaši stálou přízeň, velmi si jí vážíme.

Děkujeme, že pomáháte s námi.

Za Charitu Slavičín Mgr. Milena Tománková

Příprava ke křtu

Nařízením olomouckého arcibiskupa pro ty, kdo hodlají pokřtít dítě a nejsou církevně sezdaní a mohou tak udělat, je povinnost před křtem absolvovat dvě přípravy v centru pro rodinu. Teprve po absolvování přípravy žádají o křest dítěte. Tato příprava se jím započítává do přípravy k přijetí svátosti manželství.

NEDĚLE BOŽÍHO SLOVA
23. ledna 2022

Vážení přátelé,

obracím se na vás o 3. neděli v liturgickém mezidobí, která se v katolické církvi po celém světě slaví jako neděle Božího slova. Podle výzvy papeže Františka uvažujeme teď v církvi o tom, jak bychom mohli ještě důsledněji jít společnou cestou, kterou nás všechny vede Bůh dějinami.

Ať už patříme ke kterékoli části Božího lidu nebo se na jakémkoli stupni podílíme na přípravě synodu o synodalitě, uvědomujeme si, jaký význam má Písmo svaté pro celý tento proces. Novozákonní Skutky apoštolů dokládají na mnoha místech, jak samozřejmé bylo pro vznikající církev, že se každý z věřících podílel svým nenahraditelným způsobem na životě církevního společenství. Neděle Božího slova je pro nás příležitostí, abychom si tyto základy znovu připomínali a pokusili se na nich dál tvořivě stavět.

O neděli Božího slova se podle rozhodnutí České biskupské konference koná ve všech farnostech sbírka na podporu biblického apoštolátu. Rád bych vám všem poděkoval za vaši velkorysou podporu, ať už ji provádíte modlitbou nebo finanční podporou.

P. Petr Chalupa – ředitel Českého katolického biblického díla

CHLÉV

Kristus se narodil ve chlévě. Pro hlubinného psychologa C. G. Junga je stáj důležitý symbol. Domnívá se, že bychom měli mít neustále na mysli, že jsme jenom stáj, ve které se narodil Bůh. Nejsme ani palác, ani nový a nádherně zařízený dům, ani útulný obývací pokoj.

Každý z nás spojuje s pojmem stáj nebo chlév jiné zkušenosti a zážitky. Jedna žena mně vypravovala, že jako dítě po vyučování okamžitě pospíchala do stáje. Tam se cítila v bezpečí. Pach stáje v ní probouzel něco domáckého, poklidného. Ve chlévě je ustájen dobytek, jednoduše tam přebývá. Rodí se tam i umírá. Chlévu se nevyhýbají ani všednodenní starosti. Všední den se všemi propady i vzestupy. Děti zvířata přitahují, nechávají se hladit, ledacos snesou. Jsou trpělivější než lidé. Naslouchají tomu, co děti vypravují. Ve chlévě také bývá stálá teplota. I v zimě je tam díky dobytku teplo. Ve stáji není nikdy naprosto čisto. Najde se tu hnůj, smetí, ale i sláma a seno. Ve chlévě se sice pravidelně uklízí, ale smetí se tam stále znovu objevuje. Hnůj slouží také hnojivo na polích. Takovým způsobem můžeme popisovat i své nitro. Ani naše srdce není čisté a neposkvrněné. Nahromadilo se v něm také dosti smetí. Všechno, co jsme potlačili, leží pod povrchem a začíná se rozkládat. A právě tam, kde v našem nitru zůstává nejvíc "odpadků", se v nás hodlá narodit Bůh. Nemůžeme mu nabídnout žádnou čistou místnost, ale jenom umazanou stáj v našem srdci. Je nám to trapné. Ale na druhé straně nás to osvobozuje od klamné představy, že bychom si měli Boží zrození zasloužit svou naprostou dokonalostí. Bůh se v nás chce narodit proto, že nás miluje, a nikoli proto, abychom mu něco dokazovali.

Můžeme se tedy spoléhat na to, že právě takoví, jací jsme, se můžeme stát Kristovým obydlím. Pro nás a pro tento svět se Kristus narodil ve chlévě.

Anselm Grün Vánoční rozjímání

Podpora a pomoc má velký přesah.
Když nezištně pomáháš druhým, jdeš za hranici vlastního ega a přestáváš se věnovat a řešit jen sám sebe.
A právě odklon od sebe, svých starostí a problémů, je neobyčejně uzdravující a posilující.

Křty:

Listopad:

Ondřej Studénka

Damián Pozlovský

Prosinec:

Vojtěch Václav Kafka

Pohřby:

19.11. Albín Juřica, 1935, Rudimov

26.11. Jiřina Váňová, 1942, Hrádek na Vlárské dráze

27.11. Josef Šuráň, 1948, Slavičín

1.12. Marie Růžičková, 1941, Slavičín

2.12. Bohuslav Carbol, 1952, Nevšová

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

25.12. - 31.12.	Zupková, Fojtíková, Raková, Durďáková, Štěpančíková, Šimoníková, Koudelová
1.1. - 7.1.	Rokytnice 3 (p.Tarabusová)
8.1. - 14.1.	Hrádek 1
15.1. - 21.1.	Hrádek 2
22.1. - 28.1.	Hnilová, Bothová, Zvoníčková, Kotásková, Koncerová, Frolová, Vyorálková
29.1. - 4.2.	Mňačková, Cvešperová, Hlavicová, Koudelová T., Koudelová E., Argalášová
5.2. - 11.2.	Nevšová
12.2. - 18.2.	Lipová
19.2. - 25.2.	Rodina Múdrych
26.2. - 4.3.	Divnice
5.3. - 11.3.	Rokytnice 1 (p. Marie Malaníková)

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplať.

Texty v rámečcích ve spodní části stránek jsou z knihy Jarmily Mandžukové Každý den je nový začátek

LÉČIVÁ BLÍZKOST

Klíčovým pojmem v příběhu Ježíšova narození, jak ho vypravuje evangelista Matouš, je slovo "Emanuel" – to jest "Bůh je s námi". V Ježíši je Bůh s námi i pro nás. Doprovází nás na cestách života. Neexistuje už na světě místo, kde bychom byli sami, ani v nemoci, ani v trápeních. I tam se s ním můžeme potkávat, Ježíš je tu pro nás – a s námi. Celý Ježíšův osud je vyjádřen tím slovem Emanuel. Na nebe vstupující Pán říká svým učedníkům, když se loučí: "A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání věku." (Mt 28, 20) Všechno, co se odehraje v Ježíšově životě, ale také to, co se může přihodit nám, musíme chápat ve světle tohoto slibu. Veškerá bázeň nás tak opustí. A do našich srdcí se může vrátit radost z Boží blízkosti, léčivé a láskyplné.

Anselm Grün Vánoční rozjímání

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlaste se nám:**
Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem.
(Křty jsou zpravidla 3. neděli v měsíci při mši svaté v 11 hodin)
Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.
(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigilii.)
Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.
Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.
Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa	---------	**15.00 – 16.00**
Pátek	**8.30 – 9.30**	**15.00 – 16.00**

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): 739 245 911
Mons. P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369
E-mail: faslavicin@ado.cz
Web: www.faslavicin.cz
Farní knihovna (na faře):

POZOR ZMĚNA!

Bude otevřena každý lichý týden v úterý od 13 do 16 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

NE	**7.15** hodin	
	9.15 hodin	
	11.00 hodin	
PO, ST, PÁ	18.00 hodin	
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin	**viz: www.faslavicin.cz**

24.12.2021	**Štědrý den** (Lk 1, 67-79)
25.12.	**Slavnost Narození Páně** – 1. svátek vánoční (v noci Lk 2, 1-14; ve dne Jan 1, 1-18)
26.12.	**Svátek Svaté rodiny** – 2. svátek vánoční svatý Štěpán – prvomučedník (Lk 2, 41-52)
27.12.	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty (Jan 20, 2-8)
28.12.	Svátek svatých Mláďátek, mučedníků (Mt 2, 13-18)
31.12.	sv. Silvestr (Jan 1, 1-18)
1.1.2022	**Slavnost Matky Boží, Panny Marie** (Lk 2, 16-21) Světový den modliteb za mír
2.1.	**2. neděle po Narození Páně** (Jan 1, 1-18)
6.1.	**Slavnost Zjevení Páně – Tři králové** (Mt 4, 12-17.23-25)
9.1.	**Svátek Křtu Páně** (Lk 3, 15-16.21-22)
16.1.	**2. neděle v mezidobí** (Jan 2, 1-12)
17.1.	sv. Antonín Veliký (Mk 2,18-22)
18.1.	Panna Maria, Matka jednoty křesťanů (Lk 1, 39-47) Týden modliteb za jednotu křesťanů (18. - 25.1)
21.1.	sv. Anežka Římská (Mk 3, 13-19)
23.1.	**3. neděle v mezidobí** (Lk 1, 1-4; 4, 14-21) Neděle Božího slova
24.1.	sv. František Saleský (Mk 3, 22-30)
25.1.	**Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola** (Mk 16, 15-18)
28.1.	sv. Tomáš Akvinský (Mk 4, 26-34)
30.1.	**4. neděle v mezidobí** (Lk 4, 21-30)
31.1.	sv. Jan Bosco (Mk 5, 1-20)
2.2.	**Svátek Uvedení Páně do chrámu** – Hromnice (Lk 2, 22-40) Světový den zasvěceného života
3.2.	sv. Blažej (Mk 6, 7-13)
6.2.	**5. neděle v mezidobí** (Lk 5, 1-11)
11.2.	Panna Maria Lurdská (Mk 7, 31-37) Světový den nemocných
13.2.	**6. neděle v mezidobí** (Lk 6, 17.20-26)
14.2.	sv. Valentin (Mk 8, 11-13)
20.2.	**7. neděle v mezidobí** (Lk 6, 27-38)
22.2.	Svátek Stolce sv. apoštola Petra (Mt 16,13-19)
27.2.	**8. neděle v mezidobí** (Lk 6, 39-45)
2.3.	**Popeleční středa** (Mt 6, 1-6.16-18)
6.3.	**1. neděle postní** (Lk 4, 1-13)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 400 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímné Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 6.3.2022 na 1. neděli postní. Uzávěrka bude v neděli 20.2.2022. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!

KAZATELNA V KOSTELE SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

Cennou součástí kostela sv. Vojtěcha a sv. Cecílie je barokní dřevěná kazatelna, která je jako kulturní památka vedena na Ústředním seznamu kulturních památek ČR. Bohužel o její historii je k dispozici pouze minimum informací. Snad jen to, že do kostela byla pořízena v roce 1755 a v roce 1895 byla obnovena. Další zpráva je

Presbytář a kazatelna v roce 1952

z roku 1976. Ta hovoří o jejím restaurování a přemístění blíže k oltáři.

V pamětní knize farnosti slavičínské je krátký záznam z roku 1976, zapsaný tehdejším administrátorem P. Ignácem Flíborem:

Po restaurování znovu instalována kazatelna a umístěna na druhý oblouk „lipovské kaple“, byla snížena, aby mohla být používána jako ambon. Kazatelna se zaskvěla opět ve své původní kráse, kterou jí vrátil restaurátor p. František Šubert z Prahy. Na její renovaci a na renovaci oltářního obrazu přispěl Okresní národní výbor – odbor kultury v Gottwaldově částkou 65 tis. Kčs. Na ni byl instalován stylový pultík se symboly z leštěné mosazi.

Presbytář a kazatelna v roce 1988

Významnou opravou prošla kazatelna v posledních letech. Vzhledem k jejímu stáří a poškození byla 19. listopadu 2018 z kostela demontována a odvezena k odbornému restaurování do ateliéru v Chlumci nad Cidlinou a po kompletní obnově se v polovině listopadu 2021 vrátila zpět do farního kostela. Po dobu tří let pracovala restaurátorka MgA. Kateřina Čiháková Myšková se svým týmem na opravě této památky. Ve svém restaurátorském záměru o stavu kazatelny před restaurováním píše:

Během své existence památka prošla mnoha nepůvodními procesy a přemístěním v roce 1976. Do autentičnosti památky zasáhlo několik druhotných malířských povrchových zásahů. Povrch památky je celkově pokryt novodobými přemalbami většinou respektující původní barevnost. Imitace mramorování fialovo světle zelené s bílými žilami na římsách a červené mramorování kartuše je původní. U zlacených částí bylo identifikováno jedno celkové přezlacení a přestříbření. Modelace a estetický výraz řezeb je touto povrchovou úpravou potlačený. Na kazatelně chybí některé části řezby, především zlacené paprsky a atributy evangelistů. Sochařská výzdoba – Svatá Trojice, Panna Maria na oblacích s anděli a postavy evangelistů jsou

druhotně pojednány. Pod nátěry se nachází kvalitní původní polychromie. Ve špatném stavu je samotný dřevěný materiál – především na zlacených částech, které jsou silně napadeny dřevokazným hmyzem. Nejzávažnějším poškozením je špatné osazení horní stříšky a horní sochařské výzdoby. Taktéž sesazení jednotlivých dílů ambony po přemístění (jeden díl chybí) je velmi špatné.

Samotnému restaurování předcházely úřední procesy, jejichž součástí byly především konzultace s národním památkovým ústavem a vydání závazných stanovisek orgánu státní památkové péče MěÚ Luhačovice. V ateliéru bylo provedeno odstranění nečistot a nevyhovujících částí kazatelny, injektáž, likvidace

dřevokazného hmyzu a snímání druhotných přemaleb. Dále proběhla celková sanace a lokální petrifikace. Následovala plastická a barevná retuš, revize a rekonstrukce zlacení. Nedílnou součástí restaurování byla výroba nových závěsných dílů, aby nedocházelo k dalšímu tektonickému poškození, a chybějících částí kazatelny. Na závěr byla provedena konečná povrchová úprava a montáž na původní místo.

Restaurování kazatelny v letech 2019 – 2021 bylo částečně financováno Ministerstvem kultury ČR celkovou částkou 434 tis. Kč z programu *Podpora obnovy kulturních památek prostřednictvím obcí s rozšířenou působností* a částkou 225 tis. Kč Zlínským krajem z *Programu na podporu stavební obnovy a restaurování kulturních památek místního významu*. Zbývající část 240 tis. Kč financovala Římskokatolická farnost Slavičín. Oprava byla důležitým krokem k tomu, aby tato cenná památka nadále zdobila slavičínský kostel a byla tak zachována i pro budoucí generace.

Iva Florešová

Restaurátorka Kateřina Čiháková Myšková

Instalace kazatelny v kostele

KAZATELNA, místo zvěstování Božího slova

V každém chrámu byl kladen největší důraz na hlavní oltář a boční oltáře, neboť tam se slouží mše svatá. Dalším významným místem byla kazatelna. Ta byla často vyvažována v interiéru chrámu na protější straně buď bočním oltářem, křtitelnicí, či pouze sochou, která se ikonograficky vztahovala k výzdobě kazatelny. Po dobu několika staletí byla nedílnou součástí vnitřního zařízení sakrálních staveb. Velký význam získaly kazatelny ve 13. a nejvíce byly využívány od 16. století. Po tridentské liturgické reformě byly budovány v každém kostele, dokonce povinně. Z praktických důvodů se začaly umísťovat na vyvýšeném místě, aby promluvu kněze bylo dobře slyšet po celém prostoru kostela. Významným prvkem kazatelny se stala její výzdoba, která svého vrcholu dosáhla v 17. – 18. stol. v době baroka. Výtvarná složka kazatelny nebyla jen výtvarným uměním, ale taktéž svým ztvárněním názorně přibližovala samotné evangelium, biblické příběhy i události ze života svatých. Většina kazatelen, jež jsou zdobeny figurální složkou, vrcholí postavou Krista, andělů s Desaterem či Mojžíše se starozákonními deskami, postavou patrona kostela, případně světce vztahujícím se k církevnímu řádu, který v kostele působil. Na reliéfech jsou znázorněny výjevy z Nového zákona; jako je Poslední večeře, Ukřižování, Zmrtvýchvstání, Seslání Ducha svatého, nebo podobenství o Dobrém pastýři. Nejčastějším výzdobným prvkem kazatelen však bývají sochy čtyř evangelistů a jejich atributů a dále pak čtyř západních církevních otců; sv. Ambrož, sv. Augustin, sv. Jeroným a sv. Řehoř.

Po liturgické reformě Druhého vatikánského koncilu (1962 – 1965) se kazatelna v katolických kostelích obvykle přestala používat. Z některých byla úplně odstraněna, což mělo za následek nenávratnou ztrátu mnohdy architektonických pokladů.

Kazatelna v kostele v Nových Hradech

AMBON

Místo hlásání Božího slova se v průběhu dějin měnilo, ale vždy muselo být umístěno tak, aby věřící dobře viděli a slyšeli toho, kdo z ambonu čte. Ambon se vyvinul z pultů umístěných na vyvýšených místech kostela, kde se také nacházela sedadla pro duchovní. Ve středověku specifická místa pro hlásání Božího slova vymizela, a na jejich místě se objevily kazatelny. Ambony začaly být znovu budovány až v rámci liturgického hnutí na počátku 20. století. Ambon se stal tím místem, kde se odehrávají hlavní části bohoslužby slova; čtení, žalm s odpověďmi, evangelium, velikonoční zpěv a homilie.

Všeobecné pokyny k Římskému misálu

Důstojnost Božího slova vyžaduje, aby bylo v kostele vhodné místo, z něhož se má hlásat a k němuž se má při bohoslužbě slova přirozeně obracet pozornost věřících.

Úvod k mešnímu lekcionáři

V kostele má být vyvýšené místo, trvalé, vhodně upravené a přiměřeně vznešené, aby odpovídalo důstojnosti Božího slova a věřícím jasně připomínalo, že ve mši svaté je přichystán stůl jak slova Božího, tak těla Kristova. Má také napomáhat k tomu, aby věřící při bohoslužbě slova dobře slyšeli a mohli soustředit pozornost. Proto je třeba v každém kostele, podle jeho struktury, vhodně vyřešit vztah ambonu a oltáře. Ambon má být trvale anebo příležitostně alespoň o slavnostech střídmě ozdobený, přiměřeně svému ztvárnění. Ambon je místo, z něhož přisluhující hlásají slovo Boží, proto je určen a má být vyhrazen čtením, responsoriálnímu žalmu a velikonočnímu chvalozpěvu. Mohou se však z něho konat homilie a přednášet přímluvy, a to pro těsné spojení těchto částí s celou bohoslužbou slova. Je nevhodné, aby na ambon vystupovali jiní, např. komentátor, zpěvák nebo ředitel sboru. Aby ambon mohl vhodně sloužit bohoslužbě, má být prostranný, protože tam někdy má stát více přisluhujících. Je také třeba, aby lektoři měli na ambonu dost světla ke čtení a podle potřeby mohli použít současné techniky, aby je věřící mohli dobře slyšet.

Ambon v kostele sv. Antonína Paduánského v Medullině (Kolumbie)

KÁZÁNÍ EVANGELIA

Hlavní nedělní kázání bývalo až do našeho století často samostatnou bohoslužbou - před velkou mší nebo mezi dvěma hojně navštívenými mšemi. Tento stav byl už před Druhým vatikánským koncilem téměř všude nahrazen kázáním při mši, ovšem ještě s různými náznaky, které ho od mše oddělovaly: odkládání liturgického roucha, zhášení svíček atd. Tím se mělo

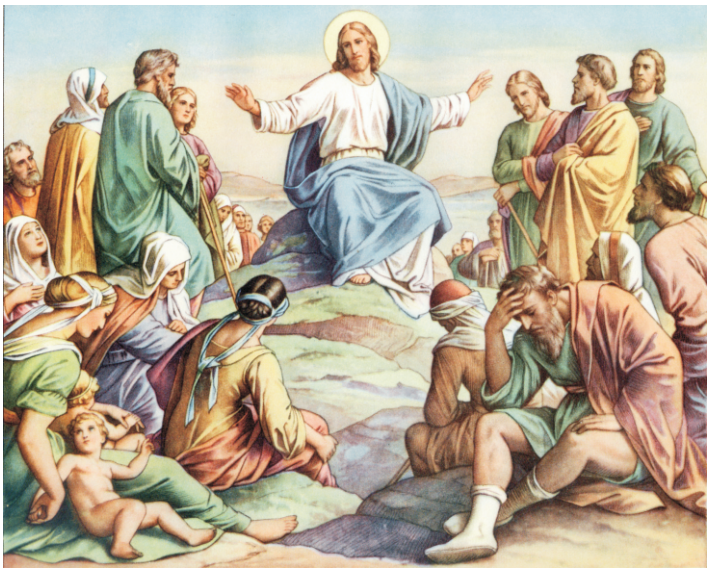

Kázání na hoře

zdůraznit, že kázání samo rozhodně není částí mešní liturgie, neboť v něm mluví slovo kněze, nikoli předepsaných textů.

Liturgická reforma vrátila kázání opět jeho místo a význam v celku liturgického dění a nazvala tuto část *homilií*. Toto slovo, původně z řečtiny, znamená výklad svatého textu při bohoslužbě. Tak je známe ze synagogy, ale i od starověkých biskupů. Homilie je více svázána s liturgickou slavností než dříve oddělené kázání, je součástí liturgie a důrazně se doporučuje, neboť je nezbytná k posílení křesťanského života.

O nedělních a zasvěcených svátcích je homilie závazná ve všech mších slavených za účasti lidu a nelze ji vynechat, leda z vážných důvodů. V ostatní dny se doporučuje, zvláště v době adventní, postní a velikonoční; rovněž o různých svátcích a příležitostech, kdy se lid schází do kostela v hojnějším počtu.

Homilie vykládá texty z pevných nebo proměnlivých částí denní mše, s přihlédnutím k právě slavenému tajemství nebo ke zvláštním potřebám posluchačů. Tedy: je možné vysvětlovat a prohlubovat pochopení libovolných liturgických textů a úkonů.

Mešní homilie patří k nejdůležitějším a nejúčinnějším pastoračním snahám současnosti.

Liturgie a život, Klemens Richter,
nakladatelství Vyšehrad 1996

Kázání je služba Slovu slovem

Kazatelem se může stát pouze ten, kdo si osvojí postoj kontemplace k Božímu slovu nejen v Písmu, ale také v konkrétní realitě církevního společenství, což je mnohem méně samozřejmé, protože zde nutně naráží na lidskou slabost členů církve. Nezastupitelné místo tu má slavení liturgie, ve které se psané Boží slovo stává společnou kontemplativní modlitbou konkrétního společenství církve. Kontemplativní postoj nemůže zůstat zaměřený pouze k Božímu slovu samotnému. Musí se otevřít také vůči současnému světu. Kontemplativní pohled na svět umí rozlišit mezi mondénností světa a znameními času. Dějiny spásy se totiž stále uskutečňují v běhu času světa a kázání Božího slova do nich

Benedikt Tomáš Mohelník

vstupuje jako jeden z prvků, který je utváří.

Plnit kazatelské Poslání vyžaduje vždy velkou odvahu. Takovou velkorysou odvahu projevil už sám Ježíš, když svěřil niterné a intimní poznání svého Otce, opatřené pečetí své smrti a svého zmrtvýchvstání, do péče Dvanácti, dalších dvaasedmdesáti a vůbec společenství těch, kdo v něho uvěřili. Vydat se kázat vyžaduje smělou odvahu také od každého kazatele, protože je poslán hlásat radostnou zvěst o tom, který je v očích lidí znamením odporu a kamenem úrazu. Výzva k obrácení, která nemůže v žádném autentickém kázání chybět, vzbuzuje nejprve odpor a snadno vyvolává konfrontaci. A v neposlední řadě musí mít kazatel odvahu otevřeně mluvit, i když si je dobře vědom, že jeho vlastní slabosti a hříchy diskreditují v myslích posluchačů věrohodnost Božího slova. Nakonec se kazatel ve vlastním i přeneseném smyslu vždy vydává do neznámého terénu. Odvahu nejednou podkopává obava z omylů a slepých uliček. Kazatel si však může být jistý, že jeho odvaha dát se do služby Slova není opovážlivá. Boží slovo očišťuje, uzdravuje rány a osvěcuje cestu nejen u toho, kdo ho s vírou přijímá, ale u toho, kdo ho s nadějí a láskou hlásá.

P. Benedikt Tomáš Mohelník OP, Th.D.,
(Doxa 2016 – 2017)

SVATÝ ŘEHOŘ VELIKÝ

Žil v letech asi 540 – 12. březen 604, byl v pořadí 64. papežem katolické církve. Pocházel z významné patricijské rodiny, vystudoval práva a po roce 570 zastával v Římě úřad praetora (nejvyšší římský úředník). Po smrti svého otce roku 575 se stal velkým propagátorem benediktinské řehole a zakládal kláštery. Papežem byl zvolen v roce 590. Reformoval liturgii a stal se významným církevním učitelem a autorem mnoha spisů.

Část vánoční homilie sv. Řehoře

Kristus se rodí: oslavujte ho! Kristus sestupuje z nebes: jděte mu vstříc! Kristus je na zemi: povstaňte! Zpívejte Hospodinu, celá zem, a abychom vyjádřili spolu obě představy, ať se těší nebesa a plesá zem kvůli tomu, který je nebeský a pak se stal pozemským. Kristus se vtělil: s chvěním a radostí oslavujte; s chvěním pro vaše hříchy, s radostí pro vaše naděje! Kristus se rodí z Panny: praktikujte panenství, ó ženy, abyste se staly matkami Krista! Kdo by se neklaněl Tomu, který je od počátku? Kdo by neslavil Toho, který je poslední?

Znovu se rozptyluje temnota, znovu se vrací světlo, znovu je Egypt potrestán temnotou, znovu je Izrael osvětlen sloupem světla. Lid, který sedí v temnotě nevědomosti, vidí velké světlo poznání. Staré věci pominuly, hle vše se obnovilo. Doslovné znění Písma ustupuje, duch vyhrává, stíny se rozptylují, náhle přichází pravda. Vytváří se Melchizedech: ten, který je bez matky, se rodí bez otce; bez matky byl dříve, bez otce se narodil pak. Zákony přirozenosti jsou zrušeny. Nebeský svět andělů třeba naplnit. Kristus to přikazuje: nestavme se na odpor. Tleskejme rukama, všechny národy, protože se nám narodil chlapeček, daný nám byl syn, který má vládu na svých bedrech – a je vyzdvižen se svým křížem – a nazývá se anděl velké rady, totiž rady Otce. Jan volá: „Připravte cestu Pánu“. Budu silným hlasem hlásat moc tohoto dne: Ten, který je bez těla, stává se tělem, Logos přijímá konzistenci. Ten, který je neviditelný, stává se viditelným. Toho, jehož se nebylo možné dotknout, se nyní dotýkají. Ten, který je bezčasový, má počátek. Boží Syn se stává synem člověka. Ježíš Kristus, včera a dnes, tentýž na věky. I když se pohoršují Židé, posmívají se nám Řekové, i když heretiky svrbí jazyk. Uvěří, když ho uvidí vystupovat do nebe: pokud však neuvěří ani poté, udělají tak, když přijde z nebe, aby zasedl k soudu.

RŮŽE - vychází 25. prosince 2021 jako příloha PASTÝŘE. Připravil: Josef Floreš.